

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoPr/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718203037
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8718203037.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobcu H. X. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XX, XXX XX O., právne zastúpený advokátom JUDr. Vlastimil Klepáč, so sídlom Krmanova 16, 040 01 Košice, IČO: 50 901 028, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 17Cpr/17/2018-428 zo dňa 14.10.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok vo výroku II.
- Odmieťa odvolanie proti výroku III.
- Zrušuje rozsudok vo výroku I. a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

- Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Konanie o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá z a s t a v u j e.“
 - U r č u j e, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru daná žalobcovi listom z XX.XX.XXXX je neplatná.
 - Nárok na náhradu funkčného platu v y l u č u j e na samostatné konanie.
 - P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
- Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 1, 3, § 171, § 71 ods. 1 písm. b), § 73 ods. 1, 2, § 75 ods. 1 písm. f), g) zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, § 166 ods. 2, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.
 - Vychádzal zo zistenia, že žalobca bol štátnym zamestnancom na základe rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby zo dňa XX.XX.XXXX v znení neskorších rozhodnutí, ktoré sa považuje za služobnú zmluvu v znení neskorších dodatkov. Vznikom štátnozamestnaneckého pomeru žalobca zo strany Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa XX.XX.XXXX nastúpil na pracovnú pozíciu kontrolór dani právnických osôb za Daňový úrad v O.. Dňa XX.XX.XXXX zložil žalobca sľub v zmysle zákona o

štátnej službe a dňom XX.XX.XXXX bol menovaný do dočasnej štátnej služby, následne počnúc dňom XX.XX.XXXX bol menovaný do stálej štátnej služby.

4. Daňový úrad V. listom zo dňa XX.XX.XXXX vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k získaným poznatkom pri výkone inšpekčnej činnosti vykonanej sekciou inšpekcie vnútornej kontroly Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky. Na výzvu odpovedal žalobca listom zo dňa XX.XX.XXXX. Následne zo strany žalovaného bolo vydané upozornenie na porušenie služobnej disciplíny, v ktorom bolo namietané, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu služobnej disciplíny, a to že v priebehu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti sa nezdržoval na adrese uvedenej lekárom v potvrdení o dočasnej pracovnej neschopnosti, ďalej že opakovane v priebehu roka XXXX použil vlastné súkromné pamäťové médium USB kľúč bez povolenia vedúceho zamestnanca s predchádzajúcim súhlasom zamestnanca povereného správou IT a pripojil ho prostredníctvom pracovnej stanice do počítačovej siete Finančnej správy, čím porušil služobný poriadok žalovaného, s ktorým bol preukázateľne oboznámený na porade dňa XX.XX.XXXX. Týmto bol žalobca upozornený na menej závažné porušenie služobnej disciplíny.

5. Dňa XX.XX.XXXX bola žalobcovi daná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu, že sa dňa XX.XX.XXXX nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami a v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon činnosti v prospech tretích osôb, ktoré nijako nesúviseli s výkonom štátnej správy. Na základe uvedeného bola daná žalobcovi výpoveď, pretože u žalobcu je daný dôvod na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, keďže mu bolo doručené upozornenie o závažnom porušení služobnej disciplíny. Zo zápisu z pracovnej porady pracovníkov oddelenia daňovej kontroly Daňového úradu V. zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že táto pracovná porada sa uskutočnila a žalobca potvrdil na prezenčnej listine, že bol oboznámený so školením s predpismi v oblasti ochrany pred požiarmi a bezpečnosti o ochrane zdravia pri práci. Žalovaný uviedol, že z menného zoznamu štátnych zamestnancov oboznámených so služobným poriadkom vyplýva, že dňa XX.XX.XXXX bol žalobca oboznámený so služobným poriadkom. Z úradného záznamu písaného za prítomnosti Q.. X. J. vyplýva, že pod jeho vedením sa dňa XX.XX.XXXX konala pracovná porada kontrolórov Daňového úradu O., pričom uviedol, že na porade dostatočne oboznámil kontrolórov okrem iného aj s obsahom interného riadiaceho aktu č. X/XXXX, služobným poriadkom žalovaného.

6. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca bol štátnym zamestnancom na základe rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby. Dňa XX.XX.XXXX žalovaný dal žalobcovi výpoveď, ktorá obsahovala všetky zákonné náležitosti, nebol sporný ani skutok považovaný žalovaným za závažné porušenie služobnej disciplíny štátneho zamestnanca a teda jeho konanie bolo z hľadiska výkonu štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste kontrolór, absolútne neprijateľné a v rozpore s ideovými princípmi, ako sú princíp zákonnosti, nestrannosti a profesionality na ktorých je budovaná štátna služba a takéto počínanie ohrozuje dôveru verejnosti a služobného úradu v nestrannosť a objektívnosť konania a rozhodovania, čím žalobca porušil ustanovenia Služobného poriadku. Sporné bolo, či daný skutok možno považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny odôvodňujúci okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru.

7. Po vykonaní dokazovania prostriedkami procesného útoku i procesnej obrany dospel súd k záveru, že skutok žalobcu nemožno považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny. Pri posúdení intenzity porušenia služobnej disciplíny prihliadol súd na konkrétne okolnosti prípadu, osobu zamestnanca, doterajší postoj k plneniu služobných povinností, spôsob, intenzitu porušenia konkrétnych pracovných povinností, situáciu, v ktorej k porušeniu disciplíny došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie spôsobilo škodu. Žalobca sa uvedeného skutku dopustil, uvedené priznal, oľutoval, dopustil sa ho na naliehanie manželky, ktorá má vážne zdravotné problémy, nie za účelom činnosti žalobcu, napr. tretích osôb. Žalobca tiež nebol zo strany žalovaného upozornený na porušenie služobnej disciplíny za obdobný alebo iný skutok. Zo strany žalovaného bol hodnotený kladne a pri využití informačného systému Finančnej správy DWH nedošlo k narušeniu systému DWH, žalobca využil zo systému iba informácie verejne dostupné, nedošlo k zneužitiu údajov a uvedeným konaním žalobcu nevznikla žalovanému žiadna škoda. Dané konanie žalobcu teda nemožno kvalifikovať ako závažné porušenie služobnej disciplíny, spĺňa znaky menej závažného porušenia služobnej disciplíny, teda nebol naplnený dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Pre platnosť výpovede bolo potrebné, aby sa žalobca dopustil dvoch a viacerých porušení služobnej disciplíny. Súd je toho názoru, že aj iní štátni zamestnanci u žalovaného využívali počítač na iné ako služobné účely, uvedené doposiaľ

nebolo vytýkané zo strany žalovaného. Za daných okolností bolo posúdenie skutku žalobcu ako závažné porušenie pracovnej disciplíny za neprimerane prísne a neadekvátne k postupu k iným štátnym zamestnancom. Pri rozhodovaní prihliadol tiež na pozíciu kontrolóra a na postavenie štátneho zamestnanca v porovnaní so zamestnancom v zmysle Zákonníka práce. Podľa názoru súdu bola daná výpoveď neprimeranou sankciou za konanie žalobcu vzhľadom na všetky okolnosti prípadu. Nie je podstatné, či daný skutok podľa služobného poriadku žalovaného je považovaný za závažné porušenie služobnej disciplíny, súd posudzuje intenzitu porušenia nezávisle od obsahu interných predpisov zamestnávateľa.

8. Následne uviedol, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu žalovaného skončil dohodou k XX.XX.XXXX, no predmetom konania bolo určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru. Súd pri posúdení, či skutok zamestnanca možno považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny odôvodňujúce okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dospel k záveru, že tento predpoklad nie je naplnený. Žalobca sa skutku dopustil, no priznal ho, oľutoval a odôvodnil prečo tak konal, a to pre vážnu chorobu manželky, ktorá registráciu daňových subjektov ako zmluvná účtovníčka nemohla vykonať. Tento čin žalobca vykonal nie za účelom podnikania či obohatenia tretích subjektov. Zároveň týmto konaním žalovanému škoda nevznikla, pričom potencionálne mohla vzniknúť škoda žalovanému za funkčný plat, ktorý vyplatil žalobcovi za čas, kedy sa nevenoval svojej práci, pričom aj keď bol žalobca pripojený k systému DWH nevyplýva to z toho, že v tomto systéme pracoval počas celej doby. Ak by tomu aj tak bolo pri funkčnom plate žalobcu by škoda predstavovala 56,88 eur brutto, čo nie je vyššou škodou, no vo všeobecnosti nemožno skonštatovať vznik škody u žalobcu. Zároveň žalobca nezneužil údaje zo systému DWH, nakoľko všetky tieto informácie sú verejne dostupné okrem rodných čísiel, ktoré mal k dispozícii od svojej manželky. Je pravdou, že žalobca tieto údaje použil zo systému daňovej správy v záujme rýchlejšej registrácie subjektu, čo je možné hodnotiť ako využitie systému, nie však jeho zneužitie. Preto dané konanie nemožno kvalifikovať ako závažné porušenie služobnej disciplíny, ale spĺňa znaky menej závažného porušenia služobnej disciplíny, kedy nebol naplnený dôvod pre aplikáciu § 75 ods. 1 písm. g/ Zákona č. 55/2017 Z.z..

9. Súd uviedol, že žalobca nebol zo strany žalovaného upozornený na porušenie služobnej disciplíny v súvislosti s využívaním počítačovej siete a takéto konanie zo strany zamestnancov žalovaného nebolo výnimočné. Rovnako tak súd poukázal na to, že oboznamovanie sa so služobným poriadkom zo strany žalovaného bolo skôr formálnym.

10. Súd prvej inštancie vylúčil nárok na náhradu funkčného platu na samostatné konanie a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

11. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/, h/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Uviedol, že so závermi súdu prvej inštancie sa nemôže stotožniť v žiadnom prípade. Poukázal na to, že je orgánom štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, má v porovnaní so zamestnávateľmi v súkromnom práve zákonnú obligatórnu povinnosť vydať služobný poriadok. Mal za to, že konanie žalobcu je jednoznačne konaním, ktoré vedie ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami štátneho zamestnanca a je v rozpore s princípmi zákonnosti, nestrannosti a profesionality, na ktorých je štátna služba budovaná. Poukázal na to, že žalobca sa snažil svoje konanie zľahčovať a bagatelizovať, keď uvádzal, že elektronické dokumenty rôznych používateľov zasielal na požiadanie svojej manželky, keďže portál žalovaného uvádzal, že formulár nie je možné odoslať. Na argument žalobcu, že išlo v podstate o výpomoc v tom čase chorej manželke a dcére a táto skutočnosť mala byť poľahčujúcou okolnosťou, nie je možné v žiadnom prípade prihliadnúť. Uviedol, že nemožnosť vykonávať práce nesúvisiace s opisom štátnozamestnaneckého miesta pre svoju vlastnú potrebu alebo potrebu inej osoby ako i zákaz používať majetok žalovaného a povinnosť zdržať sa a konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami jasne vyplýva z ustanovenia § 111 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z.z.. Ďalej poukázal na to, že žalobca konal v rozpore s povinnosťami a obmedzeniami štátneho zamestnanca nielen dňa XX.XX.XXXX, ale i v predchádzajúcom období, čo okrem iného vyvolalo nevyhnutnosť preveriť jeho výkon štátnej služby, využívanie času výkonu štátnej služby a dodržiavanie služobnej disciplíny zo strany zamestnancov odboru inšpekcie.

12. Súd v rozsudku síce uviedol, že prihliadol na služobnú pozíciu kontrolóra, no toto tvrdenie nijako ani právne ani skutkovo nezdôvodnil. Prísne a svedomitě dodržiavanie vnútorných predpisov žalobcom

je odôvodnené charakterom žalovaného, ktorý je orgánom štátnej správy Slovenskej republiky a musí poskytovať istotu, že peniaze daňových poplatníkov Slovenskej republiky, ktoré vyberá sa vynakladajú a využívajú správne a efektívne. Žalobca v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený k plneniu služobných úloh v prospech tretích osôb, čo nesúviselo s výkonom jeho štátnej služby. Toto konanie, kedy vykonával registráciu prostredníctvom systému DWH je zneužitím tohto systému pre jeho potreby a je konfliktom medzi záujmami služobného úradu a záujmami zamestnanca. Odvolateľ poukázal na služobný poriadok, podľa ktorého je závažným porušením služobnej disciplíny to, ak sa zneužijú informácie získané v súvislosti s výkonom štátnej služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, ak sa vykonáva činnosť, ktorá ohrozuje dôveru verejnosti a služobného úradu v neustrannosť, ak sú spreneverené finančné prostriedky, porušená povinnosť mlčanlivosti a s tým spôsobené škody ako aj konanie, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu s jeho osobnými záujmami. Odvolateľ namietol, že súd prvej inštancie sa nezaoberal skutkovými podstatami závažného porušenia služobnej disciplíny pod písmenami e/, j/ q/ a s/ služobného poriadku. Poukázal na to, že žalobca sa snaží bagatelizovať svoju činnosť, pričom jeho pohnútkou je neakceptovateľná a zavinenie žalobcu bolo úmyselné a vedomé, ktorý sa nevenoval výkonu štátnej služby, ale riešil vlastné záujmy. Z časovej náročnosti registrácie daňových subjektov vyplýva, že tejto aktivite sa venoval žalobca minimálne jeden deň. Zároveň poukázal na to, že ústavná súdna prax považuje za závažné porušenie pracovnej disciplíny aj výkon práce pre seba, či pre iné osoby v pracovnom čase ako aj úmyselné zneužívanie majetku zamestnávateľa. Rovnako tak nemá oporu vo vykonanom dokazovaní skutočnosť, na ktorú poukázal súd prvej inštancie, že žalovanému nevznikla škoda, nakoľko vyplatený plat, spotreba energie, zneužitie majetku je nepochybne škodou na strane žalovaného. Poukázal na skutočnosť, že v rozhodnutí absentuje úvaha vo vzťahu postavenia žalobcu ako kontrolóra ako aj posúdenie potenciality konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami zamestnanca. Rovnako tak nesprávne súd prvej inštancie posúdil zastavenie konania vo vzťahu k určeniu, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá, nakoľko v takomto prípade by mal súd rozhodnúť, kedy tento pomer skončil. Rovnako nie je dôvod vylúčiť náhradu mzdy na samostatné konanie. V tomto smere je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné a navrhol žalobu zamietnuť respektíve zrušiť vec súdu prvej inštancie a vrátiť na ďalšie konanie.

13. K odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal náhradu trov odvolacieho konania s tým, že súd vykonal rozsiahle dokazovanie, v ktorom sa zaoberal námietkami a argumentami a dôkaznými návrhmi oboch strán, objasnil podstatné skutočnosti a z nich vyvodil správny právny záver. Uviedol, že ohľadom vylúčenia nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie sa jedná o nadbytočný výrok, čo ale nemá vplyv na samotné konanie a o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nakoľko o tomto už bolo rozhodnuté v inom konaní.

14. Žalovaný vo svojej replike k podaniu žalobcu uviedol, že nesúhlasí s tým, že súd prvej inštancie rozhodol správne s poukazom na to, že konanie žalobcu, ktorý neoprávnene používal internet a služobný počítač na výkon činnosti v prospech tretej osoby a zároveň týmto spôsobom narábal s interným informačným systémom, kde sa nachádzajú údaje tvoriace daňové tajomstvo, je jednoznačne konaním, ktoré vedie ku konfliktu záujmov služobného úradu a osobného záujmu zamestnanca, čo treba hodnotiť ako závažné porušenie disciplíny. S poukazom na dĺžku registrácie jedného subjektu je zjavné, že musel venovať tejto činnosti dlhšiu dobu než ako uviedol súd prvej inštancie a ďalej zdôraznil svoje dôvody uvedené v podanom odvolaní s dôrazom na to, že u žalobcu nebolo dané povolenie pre používanie služobného počítača na súkromné účely.

15. K uvedenému žalobca podaním z XX.XX.XXXX uviedol, že žalobca sa nesnažil zľahčovať ani bagatelizovať svoje konanie, práve naopak, toto oľutoval a priznal ho a poukázal aj na rozdielny prístup žalovaného pri posudzovaní porušenia pracovnej disciplíny, kedy u niektorých zamestnancov sa ponecháva porušenie pracovnej disciplíny bez postihu a u iných sa toto sankcionuje najvyšším možným spôsobom. Zdôraznil, že informácie na registráciu daňových subjektov mal k dispozícii od oprávnenej osoby.

16. Odvolací súd v prejednávanej veci rozhodnutím pod sp. zn. 13 CoPr 1/2023 z 22. februára 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým určil, že výpoveď daná žalobcovi je neplatná.

17. Na základe dovolania podaného žalovaným, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím pod sp. zn. 8 Cdo Pr 6/2023 zo dňa 15.05.2024 zrušil uvedený rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Dovolací súd zistil nedostatočné odôvodnenie rozsudku, ktoré sa týka nevysporiadania sa so skutkovými podstatami závažného porušenia služobnej disciplíny, vyplývajúcimi zo Služobného poriadku číslo X/XXXX, v kontexte aj namietaného porušenia daňového tajomstva a potencialitu konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami žalobcu v pozícii kontrolóra daňových subjektov. Bez tohoto nemožno ustáliť intenzitu porušenia služobných povinností, a tým aj namietanú neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru v danej veci.

19. Dovolací súd rovnako tak považoval za dôvodné aj dovolanie proti výroku o zastavení konania o určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá z dôvodu nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, nezisťoval stanovisko žalovaného k späťvzatiu žaloby sčasti.

20. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné (okrem výroku I.).

21. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

22. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou inou vadou konania, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

23. Namietaný odvolací dôvod, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ CSP) odvolací súd zo spisu nezistil, pričom odvolateľ na žiadnu konkrétnu vadu ani nepoukazoval. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, okrem výroku I.

24. Namietané pochybenie podľa § 365 ods.1 písm. e/ CSP nebolo v odvolaní konkretizované tým, aké dôkazy mal ešte prvostupňový súd vykonať a prípadne aké závery podporujúce stanovisko žalovaného by z nich mali vyplývať. Túto odvolacie námietku preto odvolací súd považoval za nedôvodnú.

25. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právny normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj

to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, s to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

26. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

27. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

28. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného dopĺňa nižšie uvedené.

29. V predmetnom prípade medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca bol štátnym zamestnancom na základe rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby a tiež, že žalovaný dal žalobcovi výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, pričom táto obsahovala všetky zákonné náležitosti a tiež nebol sporný ani skutok pre ktorý bola daná výpoveď, a to, že žalovaný sa dňa XX.XX.XXXX dopustil konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami - v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon činností v prospech tretích osôb, ktoré nijako nesúviseli s výkonom štátnej služby a opisom štátnozamestnaneckého miesta a ktoré by mohli poškodiť dobré meno finančnej správy. Sporným v predmetnom prípade bolo, či konanie žalobcu bolo natoľko závažným porušením služobnej disciplíny, že napĺňalo znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, a teda či postup žalovaného bol v súlade s právnymi predpismi, keď dňa XX.XX.XXXX dal žalobcovi výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle ust. § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe.

30. Odvolací súd poukazuje na to, že zákon č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe (ďalej len „Zákon o štátnej službe“) rozlišuje vo svojich ustanoveniach medzi dvoma stupňami intenzity porušenia služobnej disciplíny, a to medzi menej závažným porušením služobnej disciplíny a závažným porušením služobnej disciplíny. Rozdiel medzi nimi spočíva v tom, že pri závažnom porušení pracovnej disciplíny zákon oprávňuje zamestnávateľa na výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom, ktorý sa takéhoto závažného porušenia pracovnej disciplíny dopustil, avšak v prípade výpovede tak zamestnávateľ môže urobiť len z dôvodov taxatívne vymenovaných v zákone, a to konkrétne v ust. § 75.

31. Zákon o štátnej službe síce rozlišuje medzi menej závažným a závažným porušením služobnej disciplíny, avšak bližšie tieto pojmy nekonkretizuje a ani demonštratívne neuvádza, aké konkrétne porušenia možno subsumovať pod ktorú mieru intenzity porušenia služobnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia služobnej disciplíny preto závisí od konkrétneho zamestnávateľa, a to s poukazom a prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, charakter vykonávanej práce, osobu zamestnanca, postoj zamestnanca k plneniu jeho pracovných úloh, intenzitu a spôsob porušenia služobných povinností, situáciu v ktorej k porušeniu služobnej disciplíny došlo, ale aj dôsledky porušenia služobných povinností pre zamestnávateľa, či konanie spôsobilo zamestnávateľovi škodu, atď..

32. Vzhľadom na vyššie uvedené poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/3/2011 zo dňa 24.11.2011, v ktorom išlo síce o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním za účinnosti predchádzajúceho zákona o štátnej službe č. 312/2001 Z.z., ale ktorý rovnako

ako aj súčasne platná právna úprava Zákona o štátnej službe obsahoval bližšie nedefinovaný pojem závažného porušenia služobnej disciplíny. Najvyšší súd Slovenskej republiky k výkladu uvedeného pojmu uviedol, že: „Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnuteľné ako dôvod na skončenie služobného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť porušenie týchto povinností zo strany štátneho zamestnanca zavinené (aspoň z nedbanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. V zákone o štátnej službe zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za závažné porušenie služobnej disciplíny, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechali správnomu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení, či zamestnanec porušil služobnú disciplínu menej závažne alebo závažne, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity porušenia služobnej disciplíny prihliadnuť na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, na mieru zavinenia zamestnanca, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, na to, či svojím konaním zamestnanec spôsobil zamestnávateľovi škodu, a pod. Zákon tu ponechal širokú možnosť uváženia, aby rozhodnutie o platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru pre závažné porušenie služobnej disciplíny zodpovedalo tomu, či od zamestnávateľa možno spravodlivo žiadať, aby štátnozamestnanecký pomer zamestnanca u neho aj napriek tomu pokračoval.“

33. Právna kvalifikácia závažného porušenia pracovnej disciplíny závisí na okolnostiach konkrétneho prípadu, musí sa však prihliadať nielen k osobe zamestnanca, k jeho pracovnej pozícii, ktorú zastáva, k miere zavinenia, spôsobu porušenia pracovnej disciplíny, ale aj k času a situácii, v ktorom došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, zamestnávateľ však môže bližšie konkretizovať prípady závažného porušenia pracovnej disciplíny aj vo svojom služobnom predpise.

34. Žalovaný ako zamestnávateľ v priebehu konania tvrdil, že zo strany žalobcu ako zamestnanca došlo k závažnému porušeniu služobnej disciplíny z tohto dôvodu, že žalobca, ktorý pracoval pozíciou kontrolóra, počas pracovnej doby vykonával činnosť nesúvisiacu s prácou, pretože využil informačný systém Finančnej správy DWH na súkromné účely, dovodiac poskytnutím pomoci manželke, navyše poukázal aj na to, že žalobca bol oboznámený s interným riadiacim aktom č. X/XXXX a služobným poriadkom. Uvedené malo byť podľa žalovaného dostatočným naplnením závažného porušenia služobnej disciplíny v dôsledku čoho žalovaný uplatnil svoje právo na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou.

35. Ako bolo už vyššie uvedené, intenzitu porušenia služobnej disciplíny je potrebné hodnotiť z viacerých hľadísk. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca pôsobil u žalovaného v pozícii kontrolóra od roku XXXX, pričom v roku XXXX bol vymenovaný do štátnej služby a v roku XXXX do stálej štátnej služby.

36. Dôvodom, pre ktorý sa žalobca dopustil spomínaného konania, bolo, že na žalobcu naliehala jeho v tom čase vážne chorá manželka, ktorá bola konateľkou obchodných spoločností (v jednej obchodnej spoločnosti bola konateľkou spolu so svojou dcérou) spravujúcich daňové subjekty, ktorých sa konanie žalobcu týkalo. Z obsahu spisu vyplýva, že činnosť žalobcu spočívala vo vyhľadávaní údajov a informácií o daňových subjektoch spravovaných obchodnou spoločnosťou manželky žalobcu, pričom takto získané informácie následne použil pre spracovanie žiadostí týchto daňových subjektov za účelom pridelenia prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou. Žalobca navyše v konaní tvrdil, že z informačného systému finančnej správy použil len tie informácie, ktoré sú verejne prístupné. Z obsahu spisu má odvolací súd za to, že žalobca sa svojím konaním dopustil porušenia služobnej disciplíny, keď počas pracovnej doby vykonával súkromné záležitosti, a to v mene manželky, ktorá ako konateľka obchodných spoločností spravovala daňové subjekty, avšak v priebehu konania nebolo preukázané, že by takýmto konaním žalobcu ako zamestnanca žalovaného bola žalovanému spôsobená škoda a tiež nebolo preukázané ani to, že by takýmto konaním žalobcu boli na súkromné účely zneužitie informácie prístupné len zamestnancom žalovaného po prihlásení sa do informačného systému DWH finančnej správy.

37. Pokiaľ sa týka § 111 ods. 1 písm. d) zákona číslo 55/2017 Z.z. v čase porušenia služobnej disciplíny platilo, že štátny zamestnanec je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s vykonávaním štátnej služby na vlastný prospech alebo v prospech iného,.

38. Pri výklade uvedeného ustanovenia citovaného zákona je nutné vychádzať z významu slova zneužívať, nakoľko je zrejmé, že štátny zamestnanec je povinný nezneužívať informácie. Výkladový slovník slovenského jazyka definuje slovo zneužívať takto: Krátky slovník slovenského jazyka 4 z r. 2003.

zneužiť -je -jú dok. využiť <<https://slovník.juls.savba.sk/?w=vyu%C5%BEi%C5%A5&d=kssj4&c=L816>> na zlé <<https://slovník.juls.savba.sk/?w=zl%C3%A9&d=kssj4&c=L816>>, nečestné ciele: z. mladistvých na donášanie, z. (úradnú) moc <<https://slovník.juls.savba.sk/?w=moc&d=kssj4&c=L816>>, z. priateľstvo <<https://slovník.juls.savba.sk/?w=priate%C4%BEstvo&d=kssj4&c=L816>>, dôveru; práv. pohlavné z-tie (osoby pod <<https://slovník.juls.savba.sk/?w=pod&d=kssj4&c=L816>> 15 rokov);

39. Výklad slovesa zneužiť je spojený s konotáciou využiť niečo na nečestné ciele. Cieľom žalobcu bolo zabezpečiť povinnosť jeho manželky, ktorá jej vyplývala z jej podnikania, ktoré vykonávala, a to doregistrovať daňové subjekty, ktoré zastupovala pre budúcu komunikáciu s daňovou správou. Túto povinnosť nemohla osobne splniť z dôvodu jej choroby, ktorá ohrozovala jej život. Zároveň bolo preukázané, že aj dcéra, ktorá vykonávala podnikanie v tejto oblasti bola v tom čase tehotná, pričom k obom subjektom mal žalobca blízky príbuzenský vzťah vo forme manželského zväzku či rodičovského zväzku. Práve táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu je dôležitou pre nazeranie na správanie sa žalobcu. Aj v zmysle zákona o rodine, manželia sú povinní si vzájomne pomáhať. Podľa názoru odvolacieho súdu je z hľadiska profesného ospravedliteľné správanie sa manžela, ktorý v prípade choroby svojej manželky, resp. stavu tehotenstva svojej dcéry im chce pomôcť v zastupiteľných úlohách, ktoré im vyplývajú z ich pracovnej pozície. Nepochybne manželka aj dcéra si zabezpečovali prostredníctvom svojej pracovnej aktivity, príjem aj v časoch choroby manželky, resp. tehotenstva dcéry. Žalobca teda nekonal s cieľom nečestným pri zastupovaní a pomoci svojim blízkym rodinným príslušníkom, naopak snažil sa im pomôcť v stave ich choroby, resp. tehotenstva.

40. Pokiaľ sa týka povinnosti zamestnanca zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu a osobných záujmov, ani tu odvolací súd nezistil existenciu takejto situácie. Podstatou vzniku tejto situácie bola povinnosť registrácie daňových subjektov v záujme elektronickej komunikácie s daňovým úradom. Bolo v záujme ako zamestnávateľa žalobcu, tak aj daňových subjektov, aby táto registrácia prebehla riadne a včas v záujme budúcej plynulej elektronickej komunikácie medzi oboma stranami. Tým, že vykonal žalobca takúto registráciu, podľa názoru odvolacieho súdu nemohlo dôjsť ku konfliktu medzi záujmami Daňového úradu a jeho záujmami. Tu je nutné rozlíšiť akúkoľvek aktivitu štátneho zamestnanca v prospech inej osoby za akúkoľvek výhodu a pomoc blízkej osobe.

41. Týmto konaním ani potencionálne nemohlo dôjsť ku konfliktu záujmu služobného úradu a osobného záujmu žalobcu, s poukazom na vyššie uvedené individuálne rodinné dôvody žalobcu.

42. Pokiaľ sa týka ustanovení Služobného poriadku číslo X/XXXX ohľadom závažného porušenia služobnej disciplíny, ktorej sa štátny zamestnanec dopustí najmä tým, že c) zneužije informácie získané v súvislosti s výkonom štátnej služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedený význam slova zneužiť, teda s cieľom dopustiť sa niečoho nečestného. Pokiaľ žalovaný dôvodil túto situáciu tým, že žalobca vyhľadával osobné údaje a informácie o daňových subjektoch, ktoré spravovali obchodné spoločnosti jeho manželky, resp. dcéry a tieto informácie zneužil pre potreby spracovania žiadostí týchto subjektov za účelom pridelenia prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou, odvolací súd opätovne zdôrazňuje skutočnosť, že všetky tieto informácie ktoré sa nachádzali v informačnom systéme finančnej správy DWH, mal žalobca prístupné od svojej manželky, resp. dcéry, pričom v konaní nebolo preukázané, že by žalobca nadobudol z informačného systému finančnej správy takú informáciu, ktorá by nebola k dispozícii osobám, pre ktoré túto činnosť vykonával. Podľa názoru odvolacieho súdu sa jedná o zásadnú skutočnosť, ktorú je nutné brať do úvahy, pričom žalobca si týmto spôsobom zjednodušil registráciu týchto subjektov tak, že nemusel tieto údaje opätovne vpisovať do verejne prístupnej stránky na elektronicкую komunikáciu s finančnou správou. Aj toto konanie žalobcu je nutné hodnotiť z pohľadu situácie, v ktorej sa nachádzal vo vzťahu k zdravotnému stavu jeho blízkych rodinných príslušníkov.

43. Vo vzťahu k jeho štátnozamestnaneckej pozícii kontrolóra a ku konaniu, podľa ktorého sa pod identifikačnými údajmi svojej manželky a dcéry prihlasoval a komunikoval s finančnou správou elektronicky, odvolací súd nenašiel žiadnu súvislosť. Napriek skutočnosti, že v jeho náplni práce bolo tvoriť plán daňových kontrol a ich vykonávať. V tejto súvislosti je nutné poukázať na zásadu slobodnej voľby povolania, pričom pokiaľ rodinný príslušník zamestnanca finančnej správy vykonáva podnikanie v oblasti daňového poradenstva, nemožno takúto situáciu vylúčiť a právne predpisy takúto situáciu nezakazujú. V konaní žiadnym spôsobom nebolo ani namietané, ani preukazované, že žalobca by akýmkoľvek spôsobom pri plánovaní daňových kontrol a ich vykonávaní vo vzťahu k subjektom, ktorých daňovými poradcami boli manželka a dcéra, k týmto subjektom pristupoval iným spôsobom než k ostatným subjektom. V tomto smere odvolací súd nezistil žiadnu súvislosť vo vzťahu k jeho náplni práce.

44. Pokiaľ žalovaný uvádza, že takéto konanie je absolútne neprijateľné a v rozpore s ideovými princípmi, na ktorých je budovaná štátna služba a ohrozuje dôveru verejnosti a služobného úradu v nestrannosť a objektivnosť konania, takejto skutočnosti z konania žalobcu vyvodiť nemožno. Je nepochybné, že žalobca počas pracovnej doby sa nevenoval pracovnej činnosti, naopak vykonával úlohy, ktorými pomáhal svojim rodinným príslušníkom, ktorí sa však nachádzali v zložitej, resp. obmedzujúcej životnej situácii.

45. Služobný poriadok číslo X/XXXX uvádza, že závažným porušením služobnej disciplíny pre štátneho zamestnanca je to, ak vykoná činnosť, ktorá ohrozuje dôveru verejnosti a služobného úradu v nestrannosť a objektivnosť jeho konania a rozhodovania. Takýmto konaním jednoznačne nemôže byť konanie štátneho zamestnanca, ktorý vykonáva pomoc pre svojho rodinného príslušníka v čase jeho zdravotných obmedzení tým, že zadá do internetového portálu finančnej správy množstvo dát a údajov, ktoré sú v tomto čase nevyhnutné z hľadiska daňových predpisov. Jedná sa o jednoduchú mechanickú činnosť, vykonávanie ktorej nemôže ohroziť dôveru verejnosti v nestrannosť a objektivnosť finančnej správy.

46. Zákon o štátnej službe zaviedol povinnosť služobného úradu ustanoviť vo svojom služobnom poriadku, aké porušenie alebo nesplnenie povinnosti štátnym zamestnancom bude považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny. Ak sa štátny zamestnanec dopustí závažného porušenia služobnej disciplíny, je s ním služobný úrad povinný buď okamžite skončiť štátnozamestnanecký pomer alebo skončiť jeho štátnozamestnanecký pomer výpoveďou. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva povinnosť, nie iba možnosť takéhoto postupu. Pokiaľ však ide o prípad, tak ako v prejednávanej veci, že služobný úrad vo svojom služobnom poriadku nedefinuje konkrétne a nezameniteľne čo sa považuje za závažné porušenie služobnej disciplíny, ale za takéto konanie považuje činnosť ohrozujúcu dôveru verejnosti a služobného úradu v nestrannosť a objektivnosť jeho konania je zrejmé, že jedná sa o veľmi všeobecnú a vágnu kvalifikáciu, ktorej konkrétny výklad musí poskytnúť súd. Tento nie je viazaný spôsobom výkladu služobného úradu. Pokiaľ by služobný úrad vo svojom v služobnom poriadku nezameniteľne a jednoznačne definoval konania, ktoré sú závažným porušením služobnej disciplíny, tak aby nebolo možné pripustiť rôznych výkladov, čo sa za takéto konanie považuje, potom by ani súd nemal priestor pre poskytnutie vlastného výkladu. (Porovnaj Najvyšší súd SR spisová značka: 9Cdo/121/2020) Vo veci, ktorú posudzoval NS SR pod sp. zn 9 Cdo 121/2020 štátny zamestnanec porušil konkrétne ustanovenie služobného poriadku, podľa ktorého: „závažného porušenia služobnej disciplíny sa štátny zamestnanec dopustí najmä tým, že zapíše príchod, prerušenie práce a odchod alebo elektronicky zaznamená príchod, prerušenie práce a odchod za iného zamestnanca“. Zamestnanec, ktorému bola daná výpoveď zapísal príchod iného zamestnanca elektronicky na pracovisko, čím nepochybné porušil služobný poriadok závažným spôsobom a následne súdy vyhodnotili jeho výpoveď ako platnú.

47. Pokiaľ sa týka namietaného poškodenia dobrého mena finančnej správy, ani tu odvolací súd nenašiel súvislosť medzi konaním žalobcu a touto namietanou skutočnosťou.

48. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v súvislosti s právnickou osobou právny poriadok Slovenskej republiky nepoužíva pojem dobré meno, v tejto súvislosti preto služobný poriadok žalovaného nekorešponduje s inštitútom, ktorý v podmienkach Slovenskej republiky sa spája s právnickou osobou. Už z tejto skutočnosti vyplýva, že nemohlo dôjsť ku poškodeniu niečoho, čo právnická osoba vo svetle právnej úpravy Slovenskej republiky nemá.

49. Naviac však k tejto skutočnosti odvolací súd považuje za dôvodné uviesť, že pri právnických osobách v zmysle právnych predpisov, tieto majú právo na dobrú povesť, no ani pri zohľadnení tejto skutočnosti konanie žalobcu nemohlo do tejto zasiahnuť. Do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle nižšie uvedených rozhodnutí vyšších súdnych autorít možno zasiahnuť len neoprávneným alebo nesprávnym tvrdením o právnickej osobe. V zmysle konštantnej judikatúry takýmto konaním nemôže byť interné konanie zamestnanca inštitúcie spočívajúce v neoprávnenom využívaní pracovného počítača počas pracovnej doby, ktorý tak konal v snahe, aby jeho konanie žiadnym spôsobom nevyšlo najavo. Ani táto skutočnosť, ktorá by odôvodňovala výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, preto podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí.

50. Podľa § 19b Občianskeho zákonníka,

(1)

Právnické osoby majú svoj názov, ktorý musí byť určený pri ich zriadení.

(2)

Pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch.

(3)

Odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

51. Občianskoprávna ochrana dobrej povesti právnickej osoby vyplývajúca z ust. § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, prichádza do úvahy vtedy, ak nepravdivé tvrdenie a neprimeraný hodnotiaci úsudok je považovaný za neoprávnený zásah, ktorý z objektívneho hľadiska bol spôsobilý privodiť ujmu do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby. Medzi neoprávneným zásahom a vzniknutou ujmou na dobrej povesti právnickej osoby musí byť príčinná súvislosť, ako to vyplýva z rozhodnutí súdov.

52. Právnym predpokladom poskytnutia ochrany v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je neoprávnenosť zásahu do dobrej povesti právnickej osoby a skutočnosť, že takýto zásah je objektívne spôsobilý ujmu na dobrej povesti vyvolať. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie zasahujúce práva právnickej osoby chránené v zmysle § 19b ods. 2 a 3 OZ. Môže ním byť aj kritika, ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky. Občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby je založená na objektívnom princípe, teda nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno), len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy). (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 9. 2009, sp. zn. 4 Cdo 212/2007)

53. Zásah do dobrej povesti môže predstavovať v zásade každé neoprávnené alebo nesprávne tvrdenie o právnickej osobe, napríklad očierňujúce vyhlásenie. Nie je vylúčené, že za zásah do dobrej povesti sa bude považovať aj pravdivé vyhlásenie o právnickej osobe. Vždy však musí ísť o zásah takej intenzity, ktorú už nie je možné v demokratickej spoločnosti tolerovať. V sporoch o ochranu dobrej povesti (podobne ako osobnej cti) sa vyvažuje záujem na ochrane dobrej povesti na jednej strane a sloboda prejavu na strane druhej. Podobne ako subjekty verejného záujmu, aj právnické osoby verejného práva, alebo právnické osoby s majetkovou účasťou štátu či inej verejnoprávnej korporácie by mali strpieť vyššiu mieru kritiky ako bežné právnické osoby súkromného práva (Najvyšší súd SR, sp. zn. 4 Cdo 212/2007 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaydoxzul5rwi327giyte&refSource=text>>). Je ešte sporné, či by podobnú väčšiu mieru kritiky nemali strpieť aj ekonomicky silné korporácie (v tomto smere ESLP vo veci Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 68416/01, rozsudok z 15. februára 2005, bod 94).

54. V konaní žalobcu nebol zistený zásah do dobrej povesti žalovaného.

55. Pokiaľ sa týka ideových princípov, na ktoré žalovaný poukazuje, a to princíp zákonnosti, nestrannosti a profesionality, nepochybne sa jedná o základné piliere výkonu štátnej služby, no jedine súdu prináleží právomoc posudzovať individuálne okolnosti prípadu a po ich posúdení dospieť odvolací súd k záveru, že osobitosti prípadu, napriek porušeniu povinností žalobcu pri výkone služobných povinností nedosahujú intenzitu dôvodnú pre danie výpovede.

56. Ani vo vzťahu k porušeniu daňového tajomstva odvolací súd nezistil takéto konanie na strane žalovaného. Ako vyplynulo zo spisového materiálu, údaje obchodných spoločností, ktoré žalovaný zapisoval do príslušného programu mu boli poskytnuté osobou, ktorá k nim mala legitímny prístup.

57. Odvolací súd poukazuje na nižšie uvedené rozhodnutie Ústavného súdu, podľa ktorého je úlohou súdu aj v netypickej a komplikovanej veci nájsť vo svojom rozhodnutí princíp spravodlivosti.

58. Ústavní súd považuje za samozřejmé a určujúci pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních, tedy na konkrétních skutkových zjištěních založených rozměrů každé soudem projednávané věci. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti učinit vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě [srov. náleží sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 187/58 SbNU 647), odst. 22., a náleží sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), odst. 21.]. Spravedlnost musí být v procesu, kterým soud interpretuje a aplikuje právo, vždy přítomna jako hodnotový činitel. Spravedlnost je hodnotovým principem, který je společný všem demokratickým právním řádům [srov. náleží sp. zn. I. ÚS 643/04 ze dne 6. 9. 2005 (N 171/38 SbNU 367), náleží sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), odst. 25.]. Nad každým utvářením soudního rozhodnutí klene se dvojí imperativ: rozhodnutí musí být nejen zákonné, ale především spravedlivé. Úkolem soudu je právě rozpoznat skrze zákon spravedlnost. Nález Ústavného soudu ČR, IV. ÚS 1241/12

59. Nebolo možným v tomto prípade nebrať do úvahy konanie žalobcu ako manžela a rodiča, pričom aj zákon o rodine stanovuje ako jednu zo základných povinností manželov vzájomne si pomáhať. Práve cez túto nielen zákonnú povinnosť, ale aj základné pravidlá morálky, mravov ohľadom vzájomnej pomoci si manželov, hlavne počas choroby alebo iných problémov, treba hodnotiť situáciu v akej sa žalobca ocitol a v akej konal tak, že porušil svoje povinnosti zamestnanca. Pokiaľ by nebolo preukázané, že tak konal v neľahkej rodinnej situácii, nepochybne by bol daný dôvod pre jeho výpoveď, no pri existencii týchto dôvodov je nutné na tieto prihliadnúť a brať do úvahy, že plnil svoje morálne, ale aj zákonné záväzky voči manželke, resp. dcére, pokiaľ im chcel pomôcť pri ich povolani, kedy mohol určitým spôsobom využiť možnosti, ktoré mu poskytovalo jeho povolanie. V danom prípade ani súdy nemôžu rezignovať a neprihliadnúť na túto skutočnosť. Správne súd prvej inštancie nepostupoval formalisticky a bral do úvahy tieto širšie skutočnosti, ktoré vo svojom rozhodnutí primerane odôvodnil.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené teda možno konštatovať, že konanie žalobcu naplnilo znaky porušenia služobnej disciplíny, avšak z pohľadu intenzity nemožno toto konanie označiť ako závažné. Žalovaný nepreukázal, že by mu uvedeným konaním žalobcu vznikla škoda, resp. že by údaje prístupné len v rámci informačného systému DWH zneužil žalobca na súkromné či komerčné účely. Obdobne ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd mal za to, že vyhodnotenie konania žalobcu ako závažné porušenie pracovnej disciplíny nebolo primerané povahy skutku, čo má za následok to, že výpoveď daná žalobcovi s odôvodnením naplnenia § 75 ods. 1 písm. g/ zákona o štátnej službe nebola splnená, teda v predmetnom prípade neexistoval dôvod pre okamžité skončenie služobného pomeru. Z uvedeného dôvodu bola výpoveď neplatná.

61. Vo vzťahu k žalovaným predloženému rozhodnutiu R 18/1974 odvolací súd uvádza, že toto rozhodnutie poukazovalo na rozhodnutia iných súdov, ktoré demonštratívne uvádza, čo iné súdy vo svojich rozhodnutiach považovali za závažné porušenie pracovnej disciplíny, k čomu odvolací súd uvádza, že na toto rozhodnutie nie je možné prihliadať, nakoľko z neho nevyplývajú skutkové okolnosti a osobitosti jednotlivých prípadov, z ktorých by vyplývalo na základe akých skutočností dospeli súdy k takýmto záverom. Ako bolo už spomenuté vyššie, vzhľadom na to, že neexistuje zákonná definícia závažného porušenia pracovnej disciplíny, intenzitu porušenia pracovnej disciplíny je potrebné posudzovať v každom prípade jednotlivo, preto takýto všeobecný záver uvedeného rozhodnutia, nie je možné jednoznačne aplikovať na predmetný prípad. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 21Cdo/2022/2000 odvolací súd uvádza, že toto rozhodnutie len poukazuje na to, že nič nemení na posúdení intenzity, ak došlo k zisťovaniu verejne dostupných informácií zo systému DWH, avšak uvedené rozhodnutie neodráža ďalšie okolnosti pre ktoré došlo v predmetnom prípade k danému konaniu žalobcu a ani k následku jeho konaia. Vzhľadom na uvedené odvolací súd preto tiež neprihliadal na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

62. Odvolací súd uvádza, že vo veci boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté žalovaným, nakoľko vykonané dôkazy umožňujú posúdiť intenzitu porušenia služobnej disciplíny žalobcom vo vzťahu k individuálnym okolnostiam prejednávanej veci.

63. Aj s prihliadnutím na dôvody skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou vo vzťahu ku konaniu zamestnanca a jeho špecifickej pozície kontrolóra, do ktorého pôsobnosti patrí aj tvorba plánu daňových kontrol a vykonávanie daňových kontrol daňových subjektov a tým, že prihlasoval rôznych používateľov pod autentifikačnými údajmi svojej manželky respektíve dcéry, nemožno nájsť priamu súvislosť. Z obsahu spisu nevyplýva, že by u subjektov, ktoré žalobca prihlasoval na elektronickú komunikáciu zároveň určoval plány kontrol respektíve ich vykonávanie. Otázka intenzity porušenia pracovnej disciplíny, ktorá je právnym základom pre výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru v danom prípade je závislá od okolnosti konkrétneho prípadu, pričom sa musí prihliadnuť nielen na osobu zamestnanca na pracovnú pozíciu, ktorú zastáva na mieru zavinenia spôsob porušenia pracovnej disciplíny, ale aj na čas a situáciu, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Túto úlohu zveruje zákon len súdu, pre ktorý nie je záväzné posúdenie stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny zamestnávateľom. Súd berie do úvahy špecifiká prejednávanej veci a platnú judikatúru ak existuje v tejto sfére (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo 17/2011).

64. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, no intenzita porušenia tejto pracovnej disciplíny vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti prípadu podľa názoru odvolacieho súdu rovnako ako súdu prvej inštancie nedosiahla taký stupeň intenzity porušenia pracovnej, ktorý by odôvodnil takýto postup zamestnávateľa vo forme výpovede ani pri zohľadnení jeho pozície kontrolóra daňových subjektov.

65. Pri hodnotení prípadu je nepochybne nutné vychádzať z charakteru pracovnej činnosti žalobcu, ktorého možno považovať za zamestnanca vykonávajúceho činnosť s prevahou duševnej práce. Aj pri takomto charaktere práce musí byť zamestnanec počas pracovnej doby na svojom pracovisku, no už vo vzťahu k situácií, kedy zamestnanec počas výkonu tejto duševnej práce na pracovnom počítači vykonáva určité súkromné aktivity, musí byť zrejmé, či to vplyva na jeho výsledky v práci. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca neplnil svoje pracovné povinnosti teda, že zo strany zamestnávateľa mu boli vytýkané nedostatky pri plnení jeho pracovných úloh, ktoré by boli spôsobené tým, že počas pracovnej doby zamestnanec sa venoval svojim súkromným aktivitám, a to už rôzneho charakteru. Aj táto skutočnosť bola posudzovaná v prejednávanej veci a jej záver nesvedčí negatívne v neprospech zamestnanca. Bolo prihliadnuté na špecifickú situáciu spôsobenú zdravotným stavom jeho manželky, čo zapríčinilo toto jeho konanie. Aj z vyššie citovaného uznesenia NS SR vyplýva, že súd musí brať do úvahy špecifiká veci.

66. Rovnako tak nie je dôvodná odvolacia námietka o tom, že by súd prvej inštancie uviedol, že žalovanému nevznikla škoda. Súd prvej inštancie uviedol, že takáto škoda mohla byť spôsobená, nie však v takom rozsahu, ktorý by odôvodňoval takýto postup zamestnávateľa tak ako je to uvedené v bode 44 odôvodnenia, pričom súd vychádzal z dennej brutto mzdy, čo dáva odpoveď aj na otázku vznesenú odvolateľom ohľadom toho, ako dlho prebiehala táto registrácia daňových subjektov.

67. Žalovaný podal odvolanie aj proti výroku o vylúčení nároku na náhradu platu na samostatné konanie.

68. Podľa ust. § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

69. Podľa § 357 CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o: a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmých nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

70. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

71. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolanie nie je prípustné proti každému rozhodnutiu, ale zákon diferencuje prípustnosť odvolania podľa formy rozhodnutia. Z vyššie citovaného zákonného znenia ust. § 357 CSP vyplýva, že zákonodarca taxatívne vymenúva, voči ktorým uzneseniam je odvolanie prípustné. Pri uzneseniach na rozdiel od rozsudkov platí, že odvolanie je prípustné iba vtedy, ak to zákon pripúšťa. Uvedené je dôsledkom koncepčnej zmeny zavedenej rekodifikáciou civilného konania. Uznesenia, proti ktorým je možné účinne podať odvolanie, sú taxatívne vymenované v ust. § 357. Ak bude podané odvolanie proti uzneseniu, ktoré nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte, musí byť odmietnuté. Na správnosť uvedeného nebude mať vplyv ani nesprávne poučenie súdu prvej inštancie (viď komentované znenie Civilného sporového poriadku).

72. „Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné. Subjektívna stránka prípustnosti odvolania sa naproti tomu viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom).“ (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 130 /2009)

73. Na základe vyššie uvedeného tak možno konštatovať, že odvolanie žalovaného smerovalo proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, preto odvolací súd v zmysle ust. § 386 písm. c) CSP toto odmietol.

74. Výrok I. súd prvej inštancie odôvodnil § 145 ods. 1 CSP.

75. Dovolací súd vo vzťahu k výroku I. súdu prvej inštancie uviedol, že išlo o nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v rozpore s § 145 a 146 CSP nezisťovaním stanoviska žalovaného.

76. Z týchto dôvodov odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zrušil napadnutý rozsudok vo výroku I., ktorým súd zastavil konanie o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá.

77. Dôvodom zrušenia tohto výroku je to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočňovať jeho procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

78. Žalobca podaním zo dňa XX.XX.XXXX zobral žalobu späť v časti určenia, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá.

79. Súd prvej inštancie následne nepostupoval podľa § 145 a 146 CSP a nezisťoval stanovisko žalovaného k čiastočnému späťvzatiu žaloby. Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia NS SR z 15.05.2024 (bod 29 odôvodnenia).

80. K uvedenému podaniu sa žalovaný vyjadril podaním zo dňa XX.XX.XXXX.

81. Úlohou súdu prvej inštancie bude posúdiť procesné úkony žalobcu, ako aj žalovaného v zmysle ust. § 145 ods. 2 a § 146 CSP a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

82. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zrušil aj súvisiaci výrok o trovách konania a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie rozhodne aj o nároku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania (§ 396 ods.3 CSP a § 453 ods.3 CSP).

83. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).